

Kan god kunst måles?

Selvfølgelig kan god kunst dét. Med usvigelig præcision i forhold til debatten om teaterstøtte og kunstnerisk kvalitet, udsender tre århusianske teaterforskere en sværvægter af en bog om netop dét...

Det er et gedigent værk på flere hundrede sider, hvilket i sig selv kunne skræmme nogle teaterpraktikere væk. Og det ville være synd - for *Ønskekvist-Modellen. Kunstnerisk kvalitet i performativ kunst* er nok det mest betydningsfulde værk, der hidtil er kommet i debatten om teater, kunst og kvalitet.

Forfatterne undskylder selv deres omstændelighed - men der er nok ingen vej udenom. Bogen er et *first* i forsøget på at samle betragtningerne om at evaluere kunstnerisk kvalitet, og så er det nødvendigt at gøre rede for den baggrund, forfatternes overvejelser og konklusioner udspiller sig på.

Jørn Langsted, professor i dramaturgi på Århus Universitet, er kendt som debattør med hvæsset pen i de skiftende debatter om teaterforvaltning og teaterlovgivning. Han har hér sammen med lektor i musikvidenskab *Charlotte Rørdam-Larsen* og cand.mag. *Karen Hannah* afsluttet en gennemgribende undersøgelse for Århus Kommune.

Udgangspunktet var at kommunen gerne ville kunne kvalitetsvurdere sine kulturinstitutioner - ud fra den betragtning, der driver alle kulturforvaltninger: vi vil ha' bedst mulige kunst for borgernes penge!

Men kvalitet kan ikke omfortolkes til målbar kvantitet - hvad mange politikere ellers ville foretrække - forfatterne skriver allerede i indledningen: "Kvalitet er ikke lig med kvantitet, dvs. kvalitet er ikke lig med publikumssucces".

Dette udsagn burde få en stor del af diskussionerne om teatertilskuddet til at forstumme; og måske erstattes af en diskussion af større kvalitet (!).

De tre kalder deres model for Ønskekvistmodellen, grafisk afbildet i en Y-formet figur hvis tre ben udgøres af: Villen, Kunnen og Skullen. [Som afbildet på forsidens vindmøllemotiv - et billede med vidtrækkende, osse litterær, symbolværdi i denne forbindelse...] Oversat kunne der stå: Engagement, Evner og Nødvendighed.

Villen er den indre glød, viljen til kommunikere med sit publikum, som altid fornemmes strålende ud af et kunstværk, der opleves kvalitativt godt.

Kunnen er udtryk for den faglige kompetence og evne, der er nødvendig for den kvalitative udførelse.

Skullen er udtryk for den nødvendighed, der ligger i, at et godt kunstværk forholder sig til - bearbejder, diskuterer - den virkelighed, det skabes i.

Alt dette fungerer ikke uden en tidsmæssig ramme - det er nødvendigt at se på et projekts eller en institutions potentialer. Og selvfølgelig må projektet/institutionen vurderes i forhold til sine omgivelser - hér mest forstået som vilkårene, det være sig økonomien og/eller de kulturpolitiske mål i den ramme, værket/institutionen fungerer i.

Ønskekvistmodellen giver ikke mulighed for kvantitativ sammenligning mellem kunstværker - hvad er 'bedst'? - den skaber et samtalerum, hvor projektets/institutionens kunstneriske kvalitet kan diskuteres. Og forfatterne understreger betydningen af, at samtalen foregår i både åbenhed, skriftlighed og at den kvalitative evaluering foretages af personer med kunsthøj baggrund.

I lyset af behovet for ledelseskompentence og det stigende antal resultatkontrakter bli'r dette et meget væsentligt værk. Læs det...!